

Har-mo'ed-don și Mireasa lui Hristos

19 ianuarie 2009

Gili Cârstea

Marea lumină care s-a revărsat peste poporul lui Dumnezeu prin lucrarea și viața Mântuitorului avea o intenție precisă: Clarificarea scopului milenar al sistemului ceremonial, în care Sanctuarul era elementul central.

Domnul Hristos spunea că El nu a venit să strice legea – incluzând aici toată legea, atât legea morală, cât și legea ceremonială – ci să o împlinească. El personal era chiar împlinirea scopului lui Dumnezeu cu sistemul ceremonial. Toate rânduielele din jurul Sanctuarului descriau un aspect al împărăției, al planului de mântuire așa cum era el realizat în Hristos.

Prin urmare, toate acele rânduieli aveau un scop precis, peste care nu putem trece ușor, ca și când ar fi lipsite de orice importanță pentru generația noastră. Când Dumnezeu a vorbit despre ele poporului Său, El a considerat că este cea mai potrivită cale prin care poate fi exemplificată realitatea spirituală a împărăției.

Toată Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa, este inundată de limbajul și conceptele Sanctuarului. De la Avraam și Moise până la Pavel și Ioan, în centrul atenției se află Sanctuarul, întinat sau curățit, ruinat sau restaurat, metaforic sau real. Nimeni nu poate înțelege nimic, nici din planul de mântuire, nici din marea controversă, fără un concept corect despre intențiile lui Dumnezeu în Sanctuar.

Istoria sacră urmează un drum profetic trasat foarte drept – pe care biserica l-a făcut mult prea sinuos – și care se încadrează între două evenimente majore: Jertfa primului miel în Eden, ca sursă de haine pentru noua familie de oameni despărțiți de natura divină, și Nunta Mielului, ca sursă de haine pentru noua familie divino-umană realizată prin planul de mântuire.

Între aceste puncte, cerul a desfășurat planul de mântuire, modalitatea prin care se face undo căderii lui Adam, despărțirii de natura divină.

Biserica lui Hristos este născută în Sanctuar, și aici va fi vindecată. Este privită ca o mireasă, mireasa lui Hristos, deoarece căsătoria reprezintă cel mai bine produsul final al planului de mântuire, unirea dintre divin și uman. Poporul care se va lăsa convins să vină la nuntă va trebui să renunțe la hainele omenirii păcătoase, și să primească hainele de nuntă, deoarece „ei au fost căsătoriți cu Hristos, și trebuie să fie îmbrăcați cu hainele neprihănirii Sale. Biserica este mireasa lui Hristos, și membrii ei trebuie să se unească cu Liderul ei” (GH, 28 mai 1902).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorește să finalizeze întruparea lui Hristos.

Planul ceremonial era împărțit în două mari și importante segmente: lucrarea zilnică, „the daily,” și cea anuală, „the yearly.” Prima oferea iertare și îndreptățire, a doua oferea vindecare, eliberare din păcat. Prima întina sanctuarul, a doua îl curăța.

La fel se întâmplă în realitatea planului de mântuire. Timp de milenii Serverul divin a stocat fișierele infectate ale miliardelor de păcătoși născuți pe pământ, oferindu-le iertare, îndreptățire, acoperire împotriva efectelor devastatoare ale păcatului. Este antitipul lui daily din sistemul ceremonial.

La 2300 de seri și dimineți de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, în octombrie 1844, instanța divină a trecut la faza a doua a planului. Copiile exacte ale ființei miliardelor de oameni, acum la odihnă, au intrat într-un proces de triere și editare. Cei care s-au bucurat de iertare și îndreptățire, au fost curățiți, vindecați, adică s-a făcut undo pe copia ființei lor, revenindu-se la starea de unire cu natura divină în care trăise Adam înainte de cădere.

La exact 44 de ani de atunci, în octombrie 1888, Dumnezeu chema generația în viață a poporului Său să vină la Nuntă, la operațiunea de curățire, de vindecare, de unire cu natura divină. Venise timpul pentru lucrarea anuală din Sanctuar și pentru cei în viață, iar Dumnezeu a trimis doi mesageri cu o solie foarte importantă. Ea descoperea bisericii „idealul înalt așezat în fața fiecărui suflet,” acela de a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Taina lui Dumnezeu trebuia să se încheie.

Dar biserica de atunci a ratat oportunitatea fantastică ce i se oferise. Frații noștri s-au dovedit „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.” Au batjocorit pe mesageri și au mototolit invitația la nuntă. Aceasta zace încă în recycle bin din memoria colectivă a poporului nostru, deși se fac încercări tot mai determinate de a goli odată pentru totdeauna coșul de gunoi, ultima posibilitate de a recupera invitația.

În anii decadei 1960 a existat o încercare glorioasă de a recupera invitația din recycle bin, prin marea lucrare de redeșteptare condusă de Robert Brinsmead. Astăzi doresc să prezint un pasaj interesant din publicațiile acelei vremi, ca să observați nu numai seriozitatea și implicațiile profunde ale acestui subiect, ci și asemănarea perfectă cu timpul nostru:

„Cele două servicii ale Sanctuarului, zilnic și anual (daily și yearly), reprezintă două experiențe în Hristos: 'Daily' întinează sanctuarul; 'yearly' îl curățește.

„Neprihănirea prin credință predicată de reformatori era antitipul lui daily. Daily este adevărul prezent pe care antihrist a căutat să-l 'smulgă' din proprietatea bisericii (Dan 8:10-12; 11:31). Dar experiența adusă de solia reformatorilor nu

poate duce la curățirea Sanctuarului – ea doar continuă întinarea lui. Și totuși, Dumnezeu le-a dat acea solie, și a acceptat supunerea lor față de ea. Dar a sosit timpul pentru curățirea Sanctuarului. Omul păcatului știe că aceasta îi va produce o rană din care nu-și va mai reveni niciodată. De aceea, el a încetat opoziția împotriva lui daily, și propune catolicilor, protestanților și adventiștilor să se unească pe platforma doctrinei reformatoarelor despre îndreptățirea prin credință – dispus să meargă oricât de departe spre a împiedica realizarea lui yearly în experiența poporului lui Dumnezeu. Uluiitor, nu? Ei bine, se întâmplă chiar sub ochii noștri.

„Publicații prestigioase ca Time și Reader’s Digest spun că acum calea este liberă pentru ca protestanții și catolicii să se unească pe baza învățăturii lui Luther despre îndreptățirea prin credință. Cei care cred că așa ceva este prea mult chiar și pentru Satana, ar fi bine să-și aducă aminte cum vrăjmașul și-a încetat opoziția față de doctrina învierii la începutul istoriei bisericii creștine, și a folosit acea doctrină spre a schimba sabbatul. Astăzi, el dorește să implice biserica rămășiței în fabuloasa amăgire a unirii din 'prima încăpere.' Viziunea este chiar pentru acest timp:

M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana (Day Star – 14 martie 1846).

„Aici este cheia marelui conflict final dintre Hristos și Satana. În timp ce întreita solie îngerească adună pe poporul lui Dumnezeu în a doua încăpere a Sanctuarului (Apoc 14; EW 254), trei spirite necurate adună întreaga lume religioasă în prima încăpere a Sanctuarului. 'Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon' (Apoc 16:13-16).

„Există o dovadă lingvistică prin care se poate înțelege că expresia armagedon, în ebraică, este o transliterare din cuvântul moged (sau mo’ed), cuvânt asociat în general cu prima încăpere a Sanctuarului. Viziunea din Early Writings 55-56 (citată parțial mai sus) este, prin urmare, un excelent comentariu la Apocalips 16:13-16. Bătălia Armagedonului este o încleștare finală de a întina Sanctuarul, pe de o parte, și de a curăți Sanctuarul, pe de altă parte.

„De ce parte a acestei bătălii ne pregătim să stăm? Dacă respingem chemarea de a intra în locul prea sfânt spre a ne uni cu Hristos în curățirea Sanctuarului, ne vom întoarce în prima încăpere; acolo ne vom uni cu Satana în încercarea de a-L ține pe Hristos răstignit pentru veșnicie. Și vom face asta sub masca neprihănilor prin credință” (Robert Brinsmead – Proposition XLI, p. 16). [1]

Absolut fascinant, pentru lumina acelor vremuri. Propunerea lui Brinsmead era atât de revoluționară încât nu este greu de înțeles opoziția îndârjită a fraților noștri de atunci.

Este oare posibil ca biserica rămășiței să fie adusă și îngenunchiată la picioarele tronului de pe care Satana pregătește bătălia de la Armagedon, așa cum spune Brinsmead? Este viabilă argumentația lui, că expresia har-maghedon este o transliterare a expresiei mo'ed, folosită pentru cortul întâlnirii?

M-a interesat să aflu, mai întâi, care este opinia BRI despre acest subiect. Iată ce spune Angel Manuel Rodriguez într-un articol publicat în Adventist Review:

„Cealaltă variantă majoră este să vedem în harmagedon o referire la Isaia 14:13, unde găsim expresia ebraică har moked, de obicei redată ca „muntele adunării.” Problema principală aici este din nou una lingvistică. Litera g, din magedon este absentă din moked, ca și finalul on. Vocalele nu sunt exact la fel, dar aceasta nu este o problemă serioasă, deoarece textul ebraic nu folosește vocale. Dar nici lipsa lui g nu este o problemă majoră.

„Să explic. Litera c din moked reprezintă un sunet absent în engleză sau greacă. Când se scriu în greacă nume ebraice, există tendința de a se folosi litera gamma (g în engleză) în locul ei. Prin urmare, maged poate fi modul în care a fost scris moked în greacă.

„Dar partea finală a cuvântului, on, de la armagedon? Se crede că această parte finală a fost adăugată spre a face substantivul să sune ca un cuvânt grecesc. Este posibil, dar nu putem fi absolut siguri despre intenția lui Ioan atunci când a folosit cuvântul armageddon.

„Totuși, această interpretare a termenului se potrivește foarte bine contextului. Isaia 14:13 descrie intenția lui Lucifer de a se așeza pe tronul de pe „muntele adunării,” adică în locul locuinței lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Apocalipsa folosește acest limbaj spre a demonstra că Lucifer nu a renunțat la planul lui, și că va încerca din nou să ocupe locul lui Dumnezeu pe acest pământ. Bătălia de la Armageddon este ultima încercare a lui Lucifer de a ocupa muntele adunării dumnezeilor, de a fi ca Dumnezeu” (A.M.Rodriguez, Adventist Review).

În Vechiul Testament, expresia este folosită pentru a descrie o întâlnire specială, când poporul se aduna împreună la Tabernacol, la Sanctuar. În prima fază a Sanctuarului, el se chema Cortul Întâlnirii (Exod 27:21; Lev 1:1; Num 3:25; 2 Cron 5:5; Fapte 7:44). În Isaia 14:13, avem exact sensul lui har-mo'ed, adică muntele adunării dumnezeilor, Sanctuarul Ceresc, locul visat de Satana încă de la început.

Har-mo'ed este, prin urmare, momentul culminant al mării controversă, ultima încercare disperată a lui Baal de a-L împiedica pe Dumnezeu să Se descopere lumii, în intenția de a o vindeca. Este, dacă vreți, contra-ofensiva lui

Baal la Ezechiel 36:23-32, la Maleahi 3:1-3, o monumentală lucrare de amăgire, astfel ca scopul lui Dumnezeu, „voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23), să nu se poată realiza.

Că diavolul și-a propus o instalare pe tronul lui Dumnezeu, în casa Lui, în Sanctuar, nu trebuie să fie o surpriză pentru nimeni, Scriptura vorbind insistent despre acest lucru:

„Pentru că ți s-a îngâmflat inima și ai zis: „Eu Sunt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor” cu toate că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, cu toate că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu” (Eze 28:2).

„Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt” (Isa 14:13-14).

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (sau omul păcatului), fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:3-4).

Pavel vorbește aici cu o profundă convingere, fără ezitări: „Se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Pentru el, despre așa ceva nu există niciun dubiu, spre deosebire de urmașii lui înfocați de astăzi, care nici nu vor să citească o astfel de aberație conspiraționistă.

Baal a profitat de faptul că biserica nu a priceput că Sanctuarul, cu cele două mari faze, daily și yearly, este o metaforă pentru planul de mântuire, cu cele două faze ale lui, iertare și vindecare. Astfel a reușit să se furișeze pe tronul din Sfânta, tron părăsit de Hristos.

Cât timp s-a desfășurat daily, adică iertarea și îndreptățirea prin credință în meritele unui Mântuitor răstignit, Satana s-a împotrivit cu disperare lucrării lui Hristos, prin toate mijloacele, cel mai eficient fiind monumentalul sistem religios al sacramentelor și tradițiilor.

În 1844, când Hristos a trecut la faza a doua a planului de mântuire, the yearly, dintr-o dată diavolul a devenit campionul îndreptățirii prin credință, doar prin credință. S-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, și încearcă să adune întreaga omenire la picioarele acestui tron, în jurul unui adevăr devenit subit centrul doctrinei creștine; da, chiar și pentru catolici. Toți declară la unison că evanghelia, vestea bună, este doar îndreptățire. Orice altceva afară de îndreptățire poluează doctrina mântuirii, și astfel devine anatema.

Diavolul încearcă astfel să abată atenția omenirii de la faza a doua a planului de mântuire, lucrare ce urmărește unirea naturii umane cu cea divină, refacerea unității originare dintre Dumnezeu și om.

Suflând asupra lor influența lui nesfântă, oferind lumină și putere, el se asigură că nimeni nu va mai îndrăzni să vorbească despre Ziua Ispășirii, despre un alt tron de pe care Hristos își pregătește poporul pentru Nuntă.

Puțini sunt cei care pot rezista valului de desconsiderare și dispreț aruncat peste conceptul unei generații finale, prin care Dumnezeu Își va încheia lucrarea și va aduce Nunta Mielului.

Biserica rămășiței a refuzat invitația la Nuntă trimisă în 1888, ceea ce a avut un efect amețitor asupra poporului nostru. Unul câte unul, cei care L-au urmat pe Hristos în faza a doua a lucrării Sale din Sanctuar și-au părăsit locul, întorcându-se la tronul de pe care Satana administra daily, lucrarea părăsită de Hristos. Aici exista și siguranța mântuirii, și desfătarea în păcat fără restricții.

Mireasa lui Hristos s-a întors „în Egipt,” bucuroasă că a obținut statutul de biserică creștină, că a scăpat de eticheta de sectă necreștină. A amânat Nunta, dar a primit în schimb un nume bun în societatea bisericilor surori. Acum se mândrește cu ortodoxia ei teologică, încântată că poate duce evanghelia „cu o singură voce” alături de frația ecumenică pentru care evanghelia este doar îndreptățire prin credință și nimic altceva.

Problema este că evanghelia ecumenică a comunității de credință – comunitate amețită de vinul Babilonului revărsat în cascade de pe tronul din Sfânta – confundă pe ocupantul tronului. Doctrina este biblică, spun ei, prin urmare este Hristos cel autentic. Și totuși, este Baal, așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, iar străjerii de pe zidurile Sionului îl confundă cu o lejeritate înspăimântătoare.

Aceasta este o puternică lucrare de amăgire, căreia îi vor rezista doar cei care și-au ancorat sufletul dincolo de perdeaua dinăuntru Sanctuarului ceresc: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului” (Evr 6:19).

Aflat pe tronul părăsit de Hristos, Baal lucrează acum prin „agenții săi aleși,” oameni în care poporul nostru are mare încredere, oameni talentați, dotați, așezați în poziții cheie. Ei se declară salvatorii bisericii, eliberatorii poporului din gulagul adventist. Ei sunt campionii îndreptățirii prin credință. Cine să-i bănuiască de necredincioșie față de Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să-i acuze că sunt „agenți ai schimbării” și protagoniști ai influenței ce se revarsă de pe tronul părăsit de Hristos, când ei sunt campioni ai purității doctrinale, îndrăgostiți indiscutabil de sola scriptura, sola fide, sola gratia?

Curând vom asista la o nouă și spectaculoasă acțiune a personajului așezat pe acest tron:

„Ca o încoronare a acestei mari drame a amăgirii, Satana va personifica pe Hristos... În diferite părți ale pământului, Satana se va prezenta, între oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apoc. 1,13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: ‘A venit Hristos! A venit Hristos!’” (DA 624).

Această scenă este pregătită cu atenție, iar agenților omenești ai îndochinării postmoderniste li se alătură acum și alte entități, la un nivel mult mai înalt:

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos, trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apoc 16:13-14).

Ioan ne spune imediat unde i-au strâns demonii aceștia, care se dau instructori extraterestri, pe mai marii lumii:

„Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon” (Apoc 16:16).

Acesta este centrul de interes al bătăliei, har-mo'ed, Cortul Întâlnirii, locul întâlnirii dintre om și Dumnezeu (Exod 25.22). Nu este decât actul final al unei bătălii acerbe care se dă între daily și yearly încă de la porțile Edenului părăsit de primii noștri părinți. Este confruntarea finală din jurul perdelei din interiorul Templului, trupul lui Hristos ca model al omenirii.

Trebuie să fim făcuți părtași de natură divină, asemenea Fratelui nostru mai mare, sau este suficient să fim declarați neprihăniți? Este Hristos un model pentru familia umană, sau doar un înlocuitor?

Dacă ar fi după Baal și închinătorii plecați în fața tronului pe care s-a așezat el, Hristos ar rămâne în vecii vecilor un înlocuitor, o jertfă perpetuă care să acopere păcate iertate, dar nu vindecate, părăsite și uitate. Ei încurajează o „relație” cu Hristos, în timp ce bărbatul, omul cel vechi, trăiește bine-mersi. Adulterul spiritual nu este o ofensă de moarte la picioarele tronului ocupat de Baal.

Ei știu că împărăția lor nu poate fi zdruncinată niciodată serios, atâta timp cât vestea bună este doar daily, adică iertare și continuare în păcat, la nesfârșit.

Ei știu că dacă poporul află și acceptă yearly, lucrarea finală de la sfârșitul anului, Ziua Ispășirii, imediat se desprinde din munte piatra care sfârâmă picioarele de lut ale colosului care controlează acum planeta.

Dacă ar fi după ei, toată evanghelia ar fi aceea descrisă de Pavel în Romani șapte, adică adulter spiritual. O slujire a lui Dumnezeu cu gândul, și o slujire a lui Baal cu fapta. Dacă ar fi după ei, în veci omenirea nu ar mai auzi că există și capitolul opt din Romani, oameni în care trebuie să locuiască Duhul lui Dumnezeu, așa cum a locuit în Hristos.

Că Baal a adunat întreaga omenire înaintea aceluia tron, nu ne miră. Că reușește să vândă acea evanghelie cu așa succes, este de înțeles, pentru niște oameni care nu știu că Hristos a trecut la altă fază a lucrării Sale.

Ceea ce este uimitor este faptul că el are un așa nesperat succes chiar cu biserica rămășiței. Ea ar fi trebuit să cunoască șmecheria aceasta diabolică, deoarece a primit harta manevrelor finale chiar la apariția ei ca mișcare a vremii sfârșitului. Chiar de la început a fost avertizată că va avea loc o confruntare la har-mo'ed-don, și că membrii mișcării, unul câte unul, se vor alătura evangheliei ecumenice prin care Baal dorește să țină vestea bună la nivelul lui daily.

Dar harta a fost îngropată, și nimeni nu a crezut că într-o viziune exprimată cu un limbaj naiv, perimat, aproape copilăresc, s-ar putea ascunde destinul nostru tulburător, înfricoșător, dramatic.

Acum harta face să țiuie urechile bisericii, incapabilă să mai discearnă dimensiunile tragediei pe care o trăiește, incapabilă să vadă pervertirea imensă a unui adevăr pur scripturistic, dar al cărui timp a trecut.

În curând Baal va ieși din spatele cortinei de invizibilitate, spre a sigila prin foc venit din cer credința că vestea bună este doar îndreptățire, și că oricine visează la eliberare completă de sub puterea păcatului pune în pericol viitorul civilizației și siguranța planetei.

Dacă astăzi nu găsiți argumente să vă împotriviți teologiei lui, că vestea bună este doar îndreptățire, și că ultima generație fără păcat este o aberație, când se va prezenta vizibil, ca Hristos, va fi imposibil să mai înțelegeți realitatea. Atunci influența Duhului Sfânt și discernământul oferit de El s-au retras demult, iar planeta se va afla sub controlul total al prințului întunericului. Nu veți găsi nicio putere să rămâneți în picioare, când toți sunt plecați în adorare, chiar dacă odată, cândva, ați citit despre acel moment, și ați crezut că este o mare contrafacere.

Har-mo'ed-don bate la ușă, iar biserica doarme nepăsătoare, sub protecția neprihănirii lui Hristos, bucuroasă că s-a îmbogățit cu îndreptățirea prin credință.

Să-L răstignești din nou pe Hristos de dragul neprihănirii prin credință se va dovedi cea mai amețitoare aberație a tuturor timpurilor.

.....

[1] Acesta este un fragment din articolul lui Brinsmead, Proposition 41, al cărui scop este explicat astfel:

„În ianuarie 1968, am propus profesorilor de la Andrews University un material intitulat Forty Propositions. Scopul prezentului articol, Proposition 41, este de a reduce și concentra conținutul aceluia material la o singură declarație:

Mielul lui Dumnezeu a suportat pentru șase milenii o răstignire continuă, fără de care omul nu poate trăi pe această planetă. Isus Hristos încă nu a fost eliberat de durerea și suferințele crucii.

Intenția de a-L crucifica pe Domnul slavei, și de a-L ține crucificat pe vecie, se află ascunsă în inima fiecărui om.

În adevărul curățirii sanctuarului, descoperit în Daniel 8:14, Dumnezeu a pus în fața noastră calea prin care Mântuitorul poate fi eliberat de povara continuă a Calvarului; dar noi am prelungit suferințele Lui cu 120 de ani.

Dumnezeu ne-a trimis o solie de trezire care, dacă va fi refuzată, ne va face responsabili de o crimă care va întrece cu mult gravitatea păcatului națiunii iudaice, ale cărei mâini sunt pătate de sângele Fiului lui Dumnezeu.”
